

שיחקנו עד שעה מאוחרת. אמא של דנה קראה לה לבוא לאכול ארוחת ערב כבר פעמיים, אבל לנו לא היה אכפת. זה היה החופש הגדול, ובחופש הגדול אין חוקים. לא צריך ללכת לישון. אבל דנה הלכה, היא תמיד עשתה מה שאמא שלה אמרה לה. מלבדה כל האחרים נשארו. הטלוויזיה שידרה את החדשות של תשע מהחלון של הבית של יעקוב. 'הנזיר'- ככה אמא קראה לו. הנזיר שכל הזמן מסתובב בגופיות לבנות "שחושפות לו את כל המדלדל", מדשדש בכפכפי הגומי החומות שלו, והוא תמיד לבד. בחיים אף אחד לא ראה אותו בחברת מישהו אחר, שלא לדבר על מישהי. אולי רק כשהחלבן מביא לו חלב בכלי זכוכית כל יומיים, זוכה יעקוב לחלוק את חלקת החיים הזעומה שלו עם עוד נפש חיה.

היתה לו פעם מישהי, ככה מספרים. איזו פולניה אחת מפולניה. אבל זה היה פעם, לפני איזה מאה שנה. ריבה מיטלה היה שמה, והיא היתה בלונדינית לבנת עור, שלבשה רק שמלות שחורות ושמרניות וארוכות, אותן היתה קושרת בשרוך לבן, קשירה עזה וקשוחה על צווארה. אבל יום אחד עם הפציעה החמה אל יום חדש, יצאה מיטלה את ביתו של הנזיר, שבעצם אז עוד לא היה נזיר, נושאת את כל מטלטליה בידה, ונכנסה אל מכוניתו של החייל עמו עזבה לעד, לא תשוב יותר, טרם אפילו תמה הזריחה. מאז לא נראה יעקוב הנזיר עם עוד שום נפש חיה.

רמי עובר במכונית הפולספגן החדשה שלו, מטיס בדל סיגריה אל המדרכה, וכל הרחוב יכול לשמוע את הציפצופים שלו.

"הם משחיתים לנו את פני הארץ עם העצלנות הזאת שלהם," יוסף היה תמיד רוטן על כל "החברה הצעירים." אבל לרמי היתה מכונית חדשה, מה שאומר שהוא בכלל לא היה עצלן. *צה"ל פורש כוחות חדשים כתגובה לפיגוע האחרון בצומת... ראש הממשלה חוזר מפגישות מחודשות...*

החדשות פורצות דרך החלון של יעקוב הנזיר אל הערב שקט, משייטות ברוך מעל קול הצרצרים. "טוב מי סופר?" דני שואל.

כבר מאוחר, אבל לנו לא אכפת. זה החופש הגדול, ובחופש הגדול אין חוקים. "דינה סופרת," רוני משיב.

"נו כבר, אז בואו נמשיך," דני מאיץ בנו, ודינה פונה אל קיר המקלט ומתחילה לספור בקול רם, וכולם מתחילים להתרוצץ כמו נמלים; פונים להסתתר בכל מני חללים, מאחורי עצים, מאחורי בתים, מוצאים לעצמם מחבואים.

לי יש מחבוא מיוחד. גיליתי אותו לפני שבוע כשהסתובבתי על האופניים שלי. זה מן מחבוא כזה, שאף אחד לא יוכל למצוא.

"חמש, שש-" דינה סופרת בקול.

אני רץ ורואה מזווית העין את איה ואחריה שמלי שתמיד הולך אחריה לכל מקום, רצים אל מאחורי פח האשפה הגדול. שמלי היה עושה בשביל איה הכל. פעם היא אמרה לו שהיא רוצה את כל הגלידה מהגלידריה של ולדק הרוסי, אז שמלי פרץ אל החנות שלו עוד באותו הלילה והביא לה שתי קופסאות קרטון מלאות בגלידת תות. אבל איה התרגזה, את כ-ל הגלידה היא רצתה, לא רק שתי קופסאות קרטון עלובות היא צעקה. וחוץ מזה, היא המשיכה להתרגז, היא בכלל לא אוהבת גלידת תות. אז מה גם ששמלי לא הצליח לגרום לאיה לחייך אליו כמו שהוא רצה כל הזמן, בנוסף לזה גם קיבל איזה מאה פליקים על התוכעס שלו מולדק הרוסי, ועוד איזה עשרים מאבא שלו, על זה שהוא פרץ לחנות. אחרי זה הוא לא יכל לשבת איזה שבועיים.

"שבע, שמונה-"

אני תיכף במחבוא, זה לא רחוק, ממש עוד רגע. אני עובר בשביל האפר הלבן שעוטף את הרגליים באבק כמו קמח, חולף בתוך בריכת האור הקטנה של פנס הרחוב השבור שתמיד דולק- בלילה, ביום. אף אחד לא הצליח לכבות אותו מעולם. חוטים נותקו, מתגים הורדו והועלו, נורות הוחלפו, ולבסוף אף רגמו בו אבנים בזעם, וכולם קיוו שסוף סוף יעלה בידם לכבות אותו עם העיר הבוקר, כדי לא לבזבז חשמל, אבל דבר לא הועיל. הפנס עמד על שלו. לקח את העבודה שלו בכל הרצינות. אבל מה שהם לא מבינים זה שהוא רק עושה את העבודה שלו. והוא אמנם שכור מכל אותן האבנים, אך עודו מאיר בעוז יום וליל, אדיש לכל העולם ונסיונות הכיבוי שלו. אני יודע שהיו מורידים אותו תיכף, אם רק היה להם את התקציב ואת הכוח ואת הזמן להחליף אותו בפנס רחוב שגם יודע להכבות, לא רק להידלק.

"כל מי שעומד מאחורי או מלפני או מצדדי הוא העומד! חת, שתיים! ש-"

אני צולל אל תוך המחבוא שלי. ואף אחד לא יכול לראות אותי.

אני מחכה.

מתוך המחבוא שלי אי אפשר לשמוע כלום. גם לא את החדשות של יעקוב. רק את

הצרצרים אני שומע, שרים שירי ערש.

אני מחכה להזדמנות להתגנב החוצה. אבל עוד לא, צריך לחכות שהיא תתרחק מהמקלט, שתתחיל לחפש. היא בחיים לא תמצא אותי כאן.

רוח בין ערביים חמימה נושבת, פורעת בשערי, מלטפת לחיים.

אני מחכה.

עובר זמן, לא יודע כמה. ועכשיו כבר מאוחר באמת, אבל לי לא אכפת. בחופש הגדול אין חוקים. ומלבד זה גם ככה לא יבקש אותי אף אחד לשוב הביתה, אמא לא תקרא לי. אמא כבר לא קוראת לאף אחד, מאז שארז נהרג בצבא. ארז היה אח שלי, הוא היה בחיל התותחנים. זו היתה תאונה, אבל אף אחד לא יודע בדיוק מה קרה. אמא אומרת שכולם מטייחים שם, בחיל. לא יודע מה זה אומר- מטייחים. אני חושב שזה קשור בצבעות או משהו כזה, בצביעת קירות. אולי הם צבעו את הקירות של החיל וארז נפל מהסולם, לא יודע, אף אחד לא רוצה להגיד לי. כולם אומרים לי שאני קטן מדי. הם כנראה לא זוכרים שהלב פועל גם כשאתה קטן. אני לא יוצא עדיין, מחכה שכולם ייספרו, כדי שאוכל להתגנב ולספור אותה אחרון. שכולם יחפשו ולא ימצאו. אחרי זה הם ישאלו אותי שעה איפה התחבאתי, איפה המחבוא הזה שאף אחד לא הצליח למצוא, אבל אני לא אגיד להם, בטח שלא, זה המחבוא הסודי שלי. אני מקשיב לשקט, וחושב על דוד אליעזר. דוד אליעזר ששערות באורך של אצבע מבצבצות לו מהאוזן. דוד אליעזר שתמיד קונה לי קומיקסים של סופרמן. דוד אליעזר שתמיד היה לוקח אותי איתו אל הוואדי שמאחורי הבית שלו רחוק מפה, ומראה לי את כל החרגולים, ואת העכבישים, ומלמד אותי איך לעשות קולות של צועל. אני לא בדיוק יודע מה זה צועל. אבל דוד אליעזר אמר לי שהוא מאוד נדיר, ושם אראה אחד כזה פעם, כדאי שאדע איך לעשות קולות כמו שהוא עושה, כדי שהוא לא יברח ממני, ואני אוכל לתפוס אותו ולרכב עליו אל העתיד שלי. אני חושב על אוסף הקלפים של דני. חושב על תחרות הגוגואים. חושב על מה היה קורה אם המכולת של משה היתה מתפוצצת. כולם היו צועקים על כולם אם היא היתה מתפוצצת. כל הוופלות היו מתעופפות לכל הכיוונים וכולנו היינו עטים עליהם כמו נשרים אוכלי נבלות. החלב היה נשפך וזורם אל הרחוב בנחל לבן, שהיה סוחף את הבית של גברת מילה המכשפה שכולם שונאים, ואת העכברוש הענק הזה בצורת כלב שלה. הוא היה שוטף עמו את הכביש ואת המכונית של רמי, שהיה כל-כך מתעצבן מזה שהמכונית החדשה שלו נשטפה בזרם, עד שהפרצוף שלו היה מאדים, ומאדים, ומאדום היה הופך לסגול ולורוד ושוב לסגול, עד כי היו פורצים לו מהאוזניים אדים והוא היה מתחיל להתעופף באויר כמו בלון, ונתקע במרומי עץ הליבנה של שושנה. הסוכריות היו מתפצצות כמו זיקוקי די-נור דרך כל החלונות של המכולת, והעופות הקפואים היו מגדלים מחדש נוצות עקב החום של ההתפוצצות, והיו מתחילים להסתובב חסרי ראשים, ולנקר לכולם את כפות הרגליים, בתור נקמה על זה שהפכו אותם לעופות קפואים. ואז אף אחד לא היה יודע מה לעשות. עם נחל של חלב באמצע הכל, ומכולת מפוצצת. המיידלע של בובה לא היתה יודעת איך היא תקנה עכשיו שוקו כל יום, ובובה היתה הולכת במעגלים ואומרת 'אוי הברוך, אוי הברוך', כי עכשיו היא לא יודעת איך היא תקנה למיידלע שלה שוקו כל יום, והכל היה ננטש.

רק רמי היה נשאר תקוע על העץ, עם העופות הקפואים שכבר לא קפואים, חסרי ראשים ומסתובבים מתחת לעץ ומנקרים כל מה שנקרה בדרכם, ונחל חלב לבן וגועש. אני חושב על מה היה קורה אם לכולם היו כנפיים, או אולי רק לי, אני מחכה. חושב על מה היה קורה אם ארז לא היה הולך לצבא. העיניים נעצמות לי. ואני נרדם.

יש כבר אור כשאני פוקח את העיניים, הבוקר כבר עלה, לא חיכה לי. כנראה שחיכיתי קצת יותר מדי זמן במחבוא שלי. אבל גם ככה אין בית ספר, אז לא נורא. אני מפקק. המרפק שלי נורא כואב, כנראה ששכבתי עליו כשישנתי. אני יוצא החוצה מהמחבוא ומצמץ. והכל פתאום אחרת; המקלט נעלם, ונעלם הבית של יעקוב, כמו גם המכולת של משה, פח האשפה ושביל האפר הלבן כבר לא שם, וגם הפנס איננו. סוף סוף הובא אל מנוחת עולמים. רק המחבוא שלי נשאר באותו המקום. והם כולם גדלו פתאום, ויש להם משפחה וחיים של גדולים, לכולם יש מכוניות, והם כבר לא משחקים מחבואים. יש להם פרצופים של גדולים עם קווים שחורצים בפנים שלהם כמו שלגדולים יש; קווים של פחד ועצב, ואכזבה על חיים שהם לא חיים כמו שהיו רוצים שיהיו להם, ויש להם את אותו המבט בעיניים של כאלה שיודעים כל מני דברים שכשיודעים אותם, כבר אי אפשר לא לדעת, לא משנה כמה תרצה. יש להם עבודה ואחריות והמון סיבות. סיבות לכעוס, ולבכות, ולהאשים אחרים. לכולם יש בית ועבר שאי אפשר כבר למחוק. יש להם זיכרונות שלפעמים מצילים אותם בלילות אפלים, זכרונות של ערבי קיץ, וחופש גדול. זכרונות של מחבואים. ויש להם גם זיכרונות שהם נועלים עמוק בפנים, אבל לא יכולים לעצור אותם כשהם נושבים מהאפילה אל התודעה שלהם בלילות חסרי שינה. ולאחר מכן, כשהם קמים בבוקר יש להם פתאום עוד קו תחת העיניים. הם כולם פתאום גדולים, כבר לא משחקים מחבואים. הכל שונה. רק המחבוא שלי נשאר באותו המקום, ואני נשארתי איתו.